

Sygnatura akt XII C 1984/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łosik

Protokolant: Protokolant sądowy A. Z.

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2015r. w Poznaniu

sprawy z powództwa(...) **S.(...)**

przeciwko **W. J.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 471.941,73zł (czterysta siedemdziesiąt jeden tysięcy dziewięćset czterdzieści jeden złotych siedemdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 maja 2014r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30.816zł (trzydzieści tysięcy osiemset szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Anna Łosik

UZASADNIENIE

Pozwem, wniesionym do S. (...) w Lublinie dnia 30 maja 2014r., (...) z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od W. J. kwoty 471.941,73 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2014 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu podał, że dochodzi wiarygodności nabytej od banku (...) S.A. na mocy umowy cesji. Wyjaśnił, że W. J. był od 1994 r. klientem (...) i posiadał w banku rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy, zawarł też z bankiem umowę kredytu odnawialnego. Powód szeroko opisał poszczególne umowy zawarte pomiędzy bankiem a pozwanym. Z uwagi na to, że pozwany przestał spłacać zadłużenie powstałe względem banku z tytułu wyżej wymienionych umów bank, w dniu 25 lipca 2011 r., wystosował do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, a następnie wypowiedział mu warunki spłaty kredytu. Następnie wystosował do pozwanego 8 grudnia 2011 r. wezwanie do zapłaty, które okazało się bezskuteczne. Bank (...) S.A. przełał na powoda w drodze umowy cesji wiarygodność względem W. J.. Świadczenie nie zostało spełnione. Na dochodzoną wiarygodność składa się wiarygodność główna w kwocie 328.068,30 zł, skapitalizowane odsetki umowne naliczone przez bank do dnia poprzedzającego zawarcie umowy cesji w wysokości 75.167,84 oraz skapitalizowane odsetki ustawowe naliczone od dnia cesji do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w kwocie 68.705,59 zł.

W odpowiedzi na pozew W. J. wniósł o odrzucenie pozwu w całości, względnie jego oddalenie i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazał, że pomiędzy stronami toczyło się już postępowanie o to samo roszczenie przed S. (...) o sygnat. VI Nc-e (...). W sprawie wydany został nakaz zapłaty, od którego pozwany złożył sprzeciw. Spór między stronami o to samo roszczenie już więc zawiś przed innym sądem. Zakwestionował też żądanie powoda tak co do zasady, jak i wysokości. Wskazał, że twierdzenia zawarte w pozwie są zbyt lakoniczne, a załączniki do pozwu zbyt niezrozumiałe by powód mógł się

na ich podstawie odnieść do żądania pozwu. Argumentował, że nie jest mu wiadomym w jaki sposób bank obliczył dochodzoną należność. Zakwestionował fakt zbycia w drodze umowy cesji przez (...) na rzecz powoda wierzytelności banku względem pozwanego. Wskazał, że do pozwu załączony został jedynie wyciąg z listy dłużników, a nie umowa cesji, nadto wyciąg ten wskazuje na inną kwotę niż ta dochodzona pozwem. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Zakwestionował też kwoty należności głównej i odsetek wskazując że są one zawyżone. Argumentował, że wyliczenie odsetek narusza obowiązujące przepisy bowiem przekracza dopuszczalne prawem stopy oprocentowania.

Postanowieniem z 5 sierpnia 2014 r. referendarz sądowy w S. (...) wydał postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Okręgowego w Poznaniu z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w odpowiedzi na pozew powód wskazał, że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w sprawie a nadto przyznał, że wytoczył przed S. (...) już wcześniej powództwo o zapłatę dochodzonej niniejszym pozwem kwoty, jednak po wydaniu nakazu zapłaty i wniesieniu przez pozwanego sprzeciwu sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu i z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych pozwu przez powoda postępowanie w sprawie zostało umorzone. Stąd nie można mówić o zawisłości sporu między stronami. Wskazał również, że nie można zgodzić się z pozwanym iż nie wykazał istnienia roszczenia. W pozwie szczegółowo opisał przebieg stosunków pozwanego z bankiem i przedstawił szereg dokumentów z których wynika fakt korzystania przez pozwanego z usług banku (...). Nadmieniał, że integralną częścią umowy cesji wierzytelności jest płyta CD, na której zawarte są dane dotyczące zbywanych wierzytelności. Płyta miała zostać przekazana powodowi przez bank po zapłacie ceny umownej. Argumentował, że strony umowy cesji miały prawo, na gruncie zasady swobody umów, ułożyć stosunki w ten sposób. Umowa ta jest ważna i skuteczna względem pozwanego. Powódka złożyła do akt sprawy poświadczony odpis umowy cesji oraz wyciąg z listy wierzytelności zawarty na płycie CD i takie działanie, zdaniem powoda, prowadziło do wykazania twierdzeń zawartych w pozwie. Zaprzeczył też twierdzeniu, że roszczenie jest przedawnione. Wskazał, że stało się ono wymagalne we wrześniu 2011 r. Biorąc pod uwagę, że roszczenia bankowe ulegają 3-letniemu terminowi przedawnienia, w chwili wytoczenia powództwa roszczenie nie było przedawnione. Wyjaśnił też, że odsetki naliczane były w prawidłowy sposób, bowiem do momentu cesji ich wysokość znajdowała uzasadnienie w umowie stron, natomiast po zawarciu umowy cesji naliczane były odsetki ustawowe.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. J. był od 1994 r. klientem banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. 1 grudnia 1994 r. zawarł z bankiem umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego „konto osobiste”.

Dowód: wniosek o otwarcie rachunku (k. 59), zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (k. 60-61), oświadczenie (k. 62), oświadczenie (k. 63)

W dniu 4 czerwca 1996 r. pozwany udzielił pełnomocnictwa swojemu synowi J. J. (1) do stałego dysponowania rachunkiem bankowym pozwanego. Pozwany i J. J. (1) złożyli 17 czerwca 1996 r. oświadczenie o ponoszeniu solidarnej odpowiedzialności z tytułu powstałego braku pokrycia na rachunku bankowym. 18 października 1996 r. pozwany złożył oświadczenie o otrzymaniu karty (...), w ślad za złożonym w dniu 25 września 1996 r. wnioskiem. Oświadczył także, że z dniem otrzymania karty zawarł umowę o wydanie i używanie karty (...). W tym miesiącu pozwany wnioskuje również o wydanie karty bankowej (...), której odbiór potwierdził 28 października 1996 r.

Dowód: pełnomocnictwo (k. 64), karta danych identyfikacyjnych (k. 65), deklaracja (k. 66), dane do ustalenia limitu cyklicznego (k. 67), wniosek (k. 68-69), wniosek o wydanie karty bankowej Ekspres (k. 70)

17 lutego 2000 r. pozwany zawarł z bankiem (...) S.A. umowę o wydanie międzynarodowej karty (...), zaś 23 listopada 2000 r. pozwany oraz J. J. (1) zawarli kolejne umowy o wydanie i używanie innych kart tj. kart (...) z limitem miesięcznym 20.000 zł

Dowód: wniosek o wydanie karty bankowej Ekspres (k. 70-71), umowa o wydanie i używanie międzynarodowej karty (...) (k. 73), umowa o wydanie i używanie karty (...) (k. 74, 75)

Dalej, pozwany wraz z J. J. (1) zawarli z bankiem (...) aneks do umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego na mocy którego prowadzony dla nich rachunek przekształcony został w (...). 24 października 2001 r. zawarty został aneks do umowy. Tego samego dnia pozwany i J. J. złożyli wnioski o wydanie międzynarodowych kart (...).

Dowód: aneks do umowy rachunku bankowego (k. 76-78), wniosek o wydanie karty (k. 79-83), potwierdzenie odbioru karty (k. 83, 84)

8 września 2003 r. pozwany i J. J. (1) zawarli z bankiem (...) S.A. aneks do umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego (...) na podstawie którego strony zgodnie postanowiły, że na mocy zawartego aneksu rachunek ten przekształca się w rachunek (...). Wraz z aneksem strony zawarły umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego „P. na podstawie której pozwany oraz J. J. (1) zobowiązali się m. in. do zapewniania średniomiesięcznych wpływów w wysokości co najmniej 10.000 zł. Wraz z zawartą umową pozwany oraz współposiadacz rachunku złożyli oświadczenie o poddaniu się egzekucji w trybie art. 97 ustawy Prawo bankowe, co do kwoty 20.000 zł.

Dowód: zgłoszenie zmiany adresu (k. 85), informacja o danych posiadacza karty (k. 86), aneks do umowy rachunku bankowego (k. 87), umowa rachunku (k. 88-91), oświadczenie o poddaniu się egzekucji (k. 92, 93), karta posiadacza rachunku (k. 94-97)

W. J. zawarł 5 listopada 2003 r. z bankiem umowę o wydanie i używanie karty (...) do prowadzonego przez bank rachunku. Na mocy postanowień umowy (§ 1 ust. 1 umowy z 8.09.2003 r.) bank przyznał pozwanemu limit cykliczny w wysokości 12.500 zł nadto pozwany zawarł kolejną umowę o wydanie i używanie karty – (...) 1 grudnia 2003 r. z możliwością korzystania z limitu cyklicznego w wysokości 20.000 zł (§ 1 ust. 1 umowy z 10.12.2003 r.). Analogiczna umowa zawarta została przez współposiadacza rachunku – J. J. (1) 2 grudnia 2003 r. Przyznany mu został limit cykliczny w wysokości 20.000 zł (§ 1 ust. 1 umowy z 2.12.2003 r.) oraz wydana mu została karta V. G..

Dowód: umowa (k. 98-99), potwierdzenie odbioru karty (k. 100-101), umowa (k. 102-103), potwierdzenie odbioru karty (k. 104), umowa (k. 105-106), wyciąg z taryfy opłat i prowizji (k. 107), potwierdzenie odbioru karty (k. 108)

W toku korzystania z usług banku, na skutek zmiany w obowiązujących przepisach zmianie uległ numer rachunku bankowego pozwanego na następujący: (...).

Dowód: aneks do umowy (k. 109)

W dniu 24 lutego 2005 r. pozwany zawarł także umowę o świadczenie usług rachunkowości elektronicznej oraz umowę o prowadzenie rachunków terminowych lokat oszczędnościowych.

Dowód: umowa (k. 110-114, 115-117)

W dniu 26 października 2005 r. pozwany zawarł umowę o wydanie i używanie karty (...) z dziennym limitem operacji płatniczych w wysokości 2.500 zł.

Dowód: umowa (k. 117-119)

9 października 2007 r. pozwany i współposiadacz rachunku bankowego złożyli wniosek o przekształcenie rachunku wspólnego w indywidualny dla W. J.. Tego dnia pozwany zawarł umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego (...) z dopuszczalnym saldem debetowym, usług bankowości elektronicznej oraz karty debetowej o nr (...). Zgodnie z pkt 6 przedmiotowej umowy pozwany mógł korzystać z dopuszczalnego salda debetowego na zasadach określonych w Regulaminie, w wysokości średniej miesięcznych systematycznych wpływów z ostatnich trzech miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc wyliczenia tego salda, nie wyższej niż 5.000 zł.

Dowód: wniosek (k. 120), umowa (121-122)

8 września 2009 r. pozwany złożył w banku wniosek o udzielenie kredytu odnawialnego dla posiadacza rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego. Bank udzielił zgody na przyznanie pozwanemu wnioskowanego kredytu odnawialnego. Wobec powyższego pozwany zawarł 9 września 2009 r. z (...) S.A. umowę kredytu odnawialnego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym pozwanego, na kwotę 10.000 zł z możliwością przedłużenia umowy na kolejne 12 miesięcy. Pozwany złożył oświadczenie na podstawie art. 97 ustawy Prawo bankowe o poddaniu się egzekucji do kwoty 15.000 zł. W świetle brzmienia § 10 umowy wypłata z rachunku przekraczająca wolne środki powoduje naliczanie odsetek od kwoty przekraczającej wolne środki według zmiennej stopu procentowej obowiązującej w (...) S.A. dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych po upływie terminu wypowiedzenia w stan natychmiastowej wymagalności, udzielonych konsumpcyjnie, która w dniu zawarcia umowy wynosi 20% w stosunku rocznym.

Dowód: wniosek o kredyt odnawialny (k. 123-125), decyzja (k. 130-131), umowa kredytu odnawialnego (k. 132-136)

W. J. nie wywiązał się z przyjętych na siebie zobowiązań wynikających z umowy kredytu odnawialnego tj. nie spłacił kredytu zgodnie z postanowieniami umowy i dokonał wypłat powodujących przekroczenie wolnych środków na rachunku. Powyższe skutkowało w świetle postanowień umowy uprawnieniem banku do wypowiedzenia umowy kredytu odnawialnego z jednoczesnym wypowiedzeniem umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego (§ 15 umowy z 09.09.2009 r.).

Bank (...) S.A. wystosował do pozwanego w dniu 25 lipca 2011 r. wypowiedzenie umowy kredytu odnawialnego i umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, które pozwany otrzymał w dniu 9 sierpnia 2011 r. W wezwaniu wskazano, że termin wypowiedzenia liczony jest od dnia następnego po dniu doręczenia wezwania i wynosi 30 dni dla umowy kredytu odnawialnego i miesiąc dla umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego. Wskazano, że na dzień 25 lipca 2011 r. kwota należna do spłaty wynosi 78.931 zł i składają się na nią 66.851,65 zł tytułem przekroczonego limitu i 1315,69 zł tytułem zaległych odsetek.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu (k. 139-141)

Pismem z dnia 8 grudnia 2011 r. bank wezwał pozwanego do zapłaty wskazując, że na należność składa się 205.161,57 zł tytułem należności głównej, 11.987,83 zł tytułem zaległych odsetek.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 142)

24 września 2012 r. bank (...) S.A. zawarł z (...) umowę cesji na mocy której bank zbył na rzecz powoda wierzytelności, między innymi względem pozwanego. W umowie bank wskazał, że cedowane na powoda wierzytelności są bezsporne i wymagalne, a nadto że określone one zostały w załączniku nr 1 do umowy sporządzonym w formie elektronicznej na płycie CD (§ 1 umowy). W § 3 umowy zastrzeżono, że przenoszone wierzytelności obejmują wszelkie prawa z nimi związane, w tym zaległe odsetki, koszty i kary. W punkcie 5 § 3 umowy wskazano, że odbiór załącznika nr 1 do umowy nabywca kwituje podpisem pod umową. Płyta jest zabezpieczona hasłem, które zostanie przekazane nabywcy w dniu wpływu środków z tytułu sprzedaży wierzytelności na rachunek zbywcy. W załączniku do umowy cesji stanowiącym wyciąg z ksiąg bankowych banku (...) S.A. wskazano, że zakupiona od banku wierzytelność względem pozwanego wynosi na dzień 11 października 2012 r. 328.068,30 zł (należność główna), a odsetki od niej wynosiły 75.167,84 zł. Bank (...) S.A. pismem z dnia 12 listopada 2012 r. zawiadomił W. J. o cesji wierzytelności oraz osobie nabywcy na rzecz którego pozwany winien uiścić zaległą należność.

Pismem z dnia 12 listopada 2012 r. powód wezwał W. J. do spłaty zadłużenia w wysokości 406.975,22 zł wskazując, że na należność tę składają się należność główna w kwocie 328.068,30 zł oraz odsetki w wysokości 78.906,92 zł.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 44-57), wyciąg z listy dłużników (k. 58), wyciąg z załącznika (k. 194), zawiadomienie (k. 31), przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia (k. 30)

Jako że W. J. nie spłacił zadłużenia względem powoda, Fundusz wystąpił do S. (...) o wydanie nakazu zapłaty w upominawczym postępowaniu elektronicznym. Wniosek ten został uwzględniony, jednak W. J. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. Sprawa przekazana została do Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i J. (IX C 1596/13). Z uwagi na fakt, że powód nie usunął braków formalnych pozwu postępowanie zostało umorzone postanowieniem z 19 grudnia 2013 r. Jest ono prawomocne.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto notatka (178)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane w treści uzasadnienia dokumenty urzędowe i prywatne.

W myśl art. 244 § 1 k.p.c. dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle brzmienia art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd oparł także na treści kopii dokumentów, które co prawda dokumentami nie są, jednak odzwierciedlają treść dokumentów (czemu pozwany nie przeczył), dlatego posiadają znaczną moc dowodową. Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować prawdziwość dokumentów będących podstawą ustalenia stanu faktycznego sprawy. W oparciu o dokumenty Sąd ustalił, że pozwany był klientem banku (...) S.A. i korzystał z różnych jego produktów, między innymi z kredytu odnawialnego. W oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty Sąd ustalił też, że z tytułu kredytu odnawialnego powstało po stronie pozwanego zadłużenie, które na dzień 10 października 2012 r. wynosiło łącznie 403.236,16 zł. Świadczy o tym treść wyciągu z załącznika do umowy cesji, podpisany przez pracowników banku. Dokument ten sporządzony został w oparciu o księgi bankowe stanowiące dokumenty urzędowe (art. 95 ustawy Prawo bankowe), dlatego należy im przypisać znaczną moc dowodową. Na ocenę mocy dowodowej wyciągu z załącznika do aneksu umowy cesji wpływ ma także fakt, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, które podważyłyby wiarygodność tego dokumentu. W. J. kwestionując moc dowodową i wiarygodność tego dokumentu, a zarazem przecząc istnieniu po jego stronie jakiegokolwiek zadłużenia, nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność spłaty zobowiązań z kredytu odnawialnego względem banku. Zaznaczyć przy tym należy, że pozwany mimo zobowiązania Sądu nałożonego na niego postanowieniem z 8 kwietnia 2015 r., nie przedłożył historii spłat zobowiązań zaciągniętych wobec banku. Jego zaniechanie w tym zakresie ma dwojaki skutek. Po pierwsze w materiale dowodowym sprawy brak dowodów pozwalających zakwestionować istnienie lub wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwany nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie. Po drugie, Sąd zaniechanie pozwanego potraktował jako odmowę przedstawienia dowodu bowiem W. J. w żaden sposób nie usprawiedliwił faktu niewykonania zobowiązania nałożonego na niego przez Sąd. Sąd uprawniony był w świetle brzmienia art. 233 § 2 k.p.c. do oceny faktu odmowy przez pozwanego przedstawienia dowodu i biorąc pod uwagę okoliczności sprawy przyjął, że fakt ten dowodzi istnienia dochodzonego pozwem roszczenia. Oceniając zaniechanie pozwanego Sąd miał na względzie, że w okolicznościach niniejszej sprawy podważenie twierdzeń na okoliczność istnienia lub wysokości dochodzonego roszczenia możliwe było poprzez stosowne działania pozwanego. Powód nie był stroną umowy, z której zobowiązanie powstało, nabył jedynie od banku wiarygodność o konkretnej wysokości. Biorąc pod uwagę istnienie przewidzianej w art. 104 ustawy Prawo bankowe tajemnicy bankowej nie miał możliwości żądania od banku przedstawienia dokumentów ponad te, które zostały dołączone do umowy cesji. W świetle brzmienia art. 105 ustawy Prawo bankowe również Sąd nie miał prawa żądać od banku przedstawienia takich dokumentów. (...) w tym zakresie przysługiwała wyłącznie pozwanemu. Zdaniem Sądu gdyby jego twierdzenia na okoliczność nieistnienia lub niższej wysokości dochodzonego roszczenia miały podstawy faktyczne, pozwany zapewne z inicjatywy tej by skorzystał w szczególności zważywszy na wysokość dochodzonego roszczenia. Tym samym w ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na istnienie dochodzonego roszczenia. Zdaniem Sądu nie istniały też żadne podstawy by kwestionować fakt zawarcia przez bank z powodem umowy cesji wiarygodności względem pozwanego. Do akt sprawy złożona została poświadczona przez pełnomocnika powoda kopia tejże umowy wraz z wyciągiem z załącznika zawierającego listę przenoszonych wiarygodności. Fakt zawarcia umowy cesji i objęcia nią dochodzonej wiarygodności potwierdził również bank (...) S.A.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości uzasadnione.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do żądania odrzucenia pozwu z uwagi na zawisłość sporu. W ocenie Sądu nie miało ono żadnych podstaw prawnych. Zgodnie z treścią art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku. Sytuacja taka nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Sąd ustalił, że rzeczywiście toczyło się między stronami postępowanie o dochodzone niniejszym pozwem roszczenie, jednak zostało ono prawomocnie umorzona. W toku tego postępowania wydany został nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jednak na skutek wniesienia sprzeciwu przez W. J. utracił on moc. Tym samym obecnie nie toczy się postępowanie między tymi samymi stronami o to samo, co dochodzone niniejszym pozwem roszczenie jak również sprawa nie została jeszcze prawomocnie osądzona. Nie istniały zatem podstawy dla odrzucenia pozwu.

Pozwany zakwestionował fakt istnienia umowy cesji wierzytelności, która to była podstawą legitymacji czynnej powoda w sprawie. Zarzut ten okazał się całkowicie bezzasadny. Na poparcie twierdzeń w tym zakresie powód przedłożył poświadczoną przez pełnomocnika kopię umowy cesji. Również bank przenoszący wierzytelności przyznał, że umowa taka została zawarta i obejmowała wierzytelność względem pozwanego. Zdaniem Sądu w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie istnieją żadne wątpliwości co do tego, że umowa taka została zawarta i obejmowała swym zakresem dochodzoną niniejszym pozwem wierzytelność. Sąd nie dopatrywał się też żadnych powodów, dla których należało by kwestionować ważność umowy cesji. Stąd należało przyjąć, że powodowi służyła legitymacja czynna w sprawie.

W toku postępowania dowodowego Sąd ustalił, że wierzytelność główna banku (...) S.A. istniała, a jej wysokość wynosiła 328.068,32 zł. W. J. nie wykazał, aby jego zobowiązania wobec banku zostały wykonane, a to na nim w świetle brzmienia art. 6 k.c. ciążył obowiązek udowodnienia tej okoliczności. Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanego, że powód nie przedstawił wyliczenia żądanej należności i tym samym uniemożliwił pozwanemu ustosunkowanie się do twierdzeń zawartych w pozwie. Powód wyraźnie wskazał, że domaga się zasądzenia należności głównej z tytułu zadłużenia z kredytu odnawialnego oraz odsetek. Wskazał także szczegółowo sposób ich wyliczenia. Z treści umowy z 9 września 2009 r. zawartej pomiędzy pozwanym a bankiem o kredyt odnawialny wynika, że bankowi przysługiwało prawo wypowiedzenia umowy w okolicznościach niniejszej sprawy (§ 15 ust. 2). Bank z uprawnienia tego skorzystał i złożył pozwanemu stosowne oświadczenie. Mimo upływu okresu wypowiedzenia pozwany nie spełnił świadczenia względem banku. Bank w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy wezwał pozwanego do zapłaty należnego świadczenia, dokładnie określając jego wysokość. Tym samym roszczenie to z upływem okresu wypowiedzenia stało się wymagalne. Zaznaczyć należy, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów pozwalających przyjąć, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy było nieskuteczne względem niego. Po upływie okresu wypowiedzenia bank rozpoczął naliczanie odsetek umownych w wysokości 20% w skali roku, które to uprawnienie wynikało z postanowienia zawartego w § 10 umowy.

Niezasadne jest twierdzenie pozwanego, że niezgodnym z prawem było naliczanie odsetek w takiej wysokości. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. § 2 tego przepisu stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Strony zastrzegły w umowie z 9 września 2009 r., że wypłata z rachunku kwoty przekraczającej wolne środki, spowoduje naliczanie po upływie okresu wypowiedzenia odsetek ustawowych według stopy wynoszącej 20% rocznie. Tym samym istniała podstawa prawna dla naliczania odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w takiej wysokości. W świetle brzmienia art. 481 § 2 k.c. strony umowy miały prawo określić w umowie stopę odsetek za opóźnienie i umówić się, że będzie miała ona inną wysokość niż odsetki ustawowe. W tym miejscu zaznaczyć należy, że obowiązujące przepisy nie wyznaczają maksymalnej wysokości odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, inaczej niż w przypadku odsetek kapitałowych. (stanowisko takie wyraził również W. Popiołek w Kodeks cywilny. Komentarz pod redakcją K. Pietrzykowskiego, Tom 2, Wyd. 8, Warszawa 2015, także T. Dybowski, A. Pyrzyńska, w:

System Prawa Prywatnego, 2012, Tom 5). W ramach swobody umów strony mogą ułożyć stosunki w tym zakresie wedle swego uznania. Sąd nie znalazł też podstaw dla uznania, że przewidziana w umowie stopa odsetek za opóźnienie jest rażąco wysoka, a tym samym sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. Nie sposób było zatem uznać tego postanowienia umownego za nieważne w świetle art. 58 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że żądanie zapłaty obok roszczenia głównego skapitalizowanych odsetek znajdowało uzasadnienie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd nie znalazł też żadnych podstaw, by kwestionować sposób wyliczenia odsetek. Pozwany podniósł zarzut w tej mierze, jednak nie wskazał dlaczego wyliczenie przedstawione przez powoda uważa za błędne, czy zarzuca wyliczeniu błąd rachunkowy, czy też przyjęcie błędnego okresu naliczania odsetek. Powód uzasadniając swoje stanowisko precyzyjnie wskazał w jaki sposób odsetki zostały wyliczone, a Sąd nie znalazł podstaw, by wyliczenia te kwestionować.

Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia, który jednak w ocenie Sadu uznać należy za nieskuteczny. Dochodzone pozwem roszczenie, jako roszczenie majątkowe, niewątpliwie ulega przedawnieniu (art. 117). Po upływie określonego przepisami prawa terminu pozwany mógłby się uchylić od spełnienia świadczenia (art. 17 § 2 k.c.). Roszczenie powoda ulega 3-letniemu okresowi przedawnienia, bowiem wynika z prowadzonej przez bank działalności gospodarczej (art. 118 k.c.). Roszczenie powoda stało się wymagalne z chwilą upływu okresu wypowiedzenia umowy przez bank. Powód odebrał oświadczenie banku 9 sierpnia 2011 r., a zatem biorąc pod uwagę długość okresu wypowiedzenia umowy, roszczenie stało się wymagalne we wrześniu 2011 r. (art. 120 § 1 k.c.). Przed upływem 3 lat powód wystąpił z niniejszym powództwem, przerywając tym samym okres przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). A zatem dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie nie jest przedawnione.

Mając powyższe na uwadze, jako że powód wykazał istnienie dochodzonego roszczenia tak co do zasady jak i wysokości, a pozwany nie przedstawił żadnych skutecznych zarzutów powodujących wygaśnięcie roszczenia lub pozwalających mu uchylić się od jego spełnienia, Sąd orzekł jak w p. 1 wyroku.

W oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia od dnia wniesienia pozwu tj. od 30 maja 2014 r. Jako że w chwili wniesienia pozwu roszczenie powoda było wymagalne, a pozwany pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia, żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonego roszczenia było w pełni zasadne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą proces. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w wysokości 23.598 zł poniesiona w całości przez powoda oraz koszty zastępstwa procesowego powoda w wysokości 7.217 zł.

Anna Łosik